

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/10/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115206789
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandravá
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8115206789.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandravej a členiek senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Elišky Wagshalovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, proti žalovanej: X. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. G. XX, v konaní o zaplatenie 52,13 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9C/113/2015-51 zo dňa 15.10.2015 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výroku III.
- II. Stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2,40 €, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 3.12 všeobecných obchodných podmienok Prima banky a.s. účinných od 01.03.2015 v znení: „Pri účtovaní poplatkov môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ je pre svoju neprijateľnosť neplatná a žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania a žalovanej náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie citoval ust. § 708 ods.1 Obchodného zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 53 ods. 1 a 2, § 53 ods.4 písm. v) a 5, § 100 ods.1 veta prvá, § 101, § 153 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie mal v prejednávanej veci za preukázané, že žalobca viedol pre žalovanú bežný účet, ku ktorému nebolo poskytnuté povolené prečerpanie. Listom zo dňa 06.09.2012 oznámil žalobca žalovanej, že z dôvodu debetného zostatku od Zmluvy odstupuje. Výška nepovoleného debetného zostatku na bežnom účte predstavovala podľa žalobcu sumu 52,13 Eur. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi poplatky za balík Výhoda vo výške 2,4 Eur. Nepriznal poplatky s dátumom 31.01.2012 - 0,40 € a 29.02.2012 - 0,40 €, vzhľadom na ich premlčanie, keďže žaloba totiž bola podaná až dňa 23.03.2015 a teda všetky pohľadávky splatné pred 23.03.2012 sú premlčané. Rovnako za premlčaný považoval aj zostatok ku dňu 31.12.2010, pretože žalobca ho mohol žalovať už 03.01.2012. Súd prvej inštancie mal teda za to, že v prípade poplatkov za poskytovaný balík služieb, by pri omeškaní s ich splatnosťou patrili žalobcovi zákonné úroky z omeškania. Vyčíslené úroky vo výške 3,87 Eur + úroky vo výške 28% p.a. zo sumy 52,13 € - tzv. debetné úroky súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal z dôvodu, že sa nemohol stotožniť s tým, že takýmto spôsobom vytvára žalobca nepovolený debetný zostatok na bežnom účte, ktorý úrokuje vysokým úrokom vo výške 28 % ročne (úroky dosahujúce takmer trojnásobok úrokových sadzieb bánk pri spotrebiteľských úveroch), napriek tomu, že klientovi žiadne peňažné plnenie vo forme napr. úveru neposkytuje. Takáto zmluvná podmienka je v neprospech klienta - spotrebiteľa hrubo nerovnovážna a preto neplatná a to aj napriek tomu, že v § 53 Občianskeho zákonníka uvedená nebola, keďže tam uvedený výpočet je len demonštratívny. V rámci spotrebiteľských vzťahov (ale aj obchodných) je neprípustné, aby jeden subjekt poskytoval inému subjektu odplatu bez zodpovedajúceho

protiplnenia. Vyššie uvedenému záveru v súčasnom znení Občianskeho zákonníka korešponduje už výslovne § 53 ods.4 písm. v). Dodal, že poplatok za upomienku a poplatok za výzvu pri nepovolenom prečerpaní účtu nepriznal z dôvodu, že doručenie, resp. odoslanie upomienok žalovanej preukázané nebolo.

3. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016 tak, že prevažne neúspešný žalobca právo na ich náhradu nemá a žalovaná náhradu trov konania nepožadovala.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci. Uviedol, že sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o nezrozumiteľnosti a transparentnosti zmluvnej podmienky v bode 3.12 Všeobecných obchodných podmienok. Mal za to, že z jeho obsahu dostatočne určito vyplýva princíp a hospodárske následky nepovoleného prečerpania. Znenie predmetného ustanovenia takmer doslovne kopíruje zákonnú úpravu, keďže ide inštitút prekročenia v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluva bola uzatvorená v súlade s ust. Obchodného zákonníka upravujúcimi zmluvu o bežnom účte. Zároveň mal zato, že dotknutá zmluvná podmienka nespĺňa charakteristiku uvedenú v § 53 ods. 4 písm. v) Občianskeho zákonníka, keďže úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účte klienta. Nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona o spotrebiteľských úverov a dotknutá zmluvná podmienka iba reflektuje ust. relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom účte. Navrhol zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., konanie o neprijateľnosti zmluvnej podmienky zastaviť a žalobcovi priznať náhradu trov konania.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“) v zmysle pravidiel uvedených v § 470 ods. 1 a 2 C.s.p., vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p, bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodne.

6. Odvolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

7. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní a vec správne právne posúdil. Odvolací súd si osvojuje odôvodnenie súdu prvej inštancie a na potvrdenie správnosti rozsudku a v súvislosti s odvolacími dôvodmi dopĺňa.

8. Odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 17.07.2007 uzavretá Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb ktorej obsahom bolo aj uzavretie Zmluvy o zriadení osobného účtu AXION č. 8851751001. V zmysle Záverečných ustanovení sú súčasťou predmetnej zmluvy Všeobecné obchodné podmienky Prima Banka Slovensko, a.s.. Predmetná zmluva bola uzavretá v súlade s ust. § 708 a nasl. Obchodného zákonníka Aj keď zmluva o bežnom účte je zmluvou, ktorá bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka, na druhej strane jedná sa o spotrebiteľský vzťah. Z predložených listín jednoznačne vyplýva, že pri uzatváraní zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb žalobca vystupoval ako právnická osoba, ktorá koná v rámci svojho podnikania a žalovaná ako fyzická osoba, ktorej boli poskytnuté na základe formulárovej zmluvy bankové služby a produkty na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Podľa názoru odvolacieho súdu išlo o vzťah strán sporu na základe spotrebiteľskej zmluvy. Z dikcie ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy je zrejmé, že za spotrebiteľskú zmluvu možno označiť zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, teda aj zmluvy uzatvorené v prejednávanej spore. Irelevantný je prameň práva, podľa ktorého sa príslušná zmluva upravuje (či Občiansky zákonník alebo Obchodný zákonník). Z uvedeného treba mať za to, že každá zmluva (bez ohľadu na to podľa akého predpisu bola uzavretá) môže mať povahu spotrebiteľskej zmluvy, ak spĺňa súčasne jej atribúty. Zmluva uzavretá žalobcom a žalovanou

v danej spore má charakter spotrebiteľskej zmluvy, pretože jej obsah žalovaná nemohla podstatným spôsobom ovplyvniť, keďže tento bol už vopred pripravený, predtlačný.

9. Základnou črtou spotrebiteľskej zmluvy je to, že je pre spotrebiteľa vopred pripravená a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb túto charakteristiku spĺňajú. Ich súčasťou boli bez akýchkoľvek pochybností zmluvné dojednania majúce charakter všeobecných obchodných podmienok, ktoré žalovaný ovplyvniť nemohol, nakoľko boli už vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov.

10. Uvedené je dôvodom k tomu, aby súdnej kontrole boli podrobené aj zmluvné dojednania majúce charakter podmienok spôsobujúcich značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pritom by nemali byť žiadne pochybnosti o tom, že spotrebiteľ je slabšou zmluvnou stranou, či už z dôvodu neinformovanosti, alebo vyjednávacej pozície pri pokuse dosiahnuť zmenu už vopred naformulovanej zmluvy.

11. Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

12. Podľa ustanovenia § 53 ods. 4 písm.v/ Občianskeho zákonníka v platnom znení, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie.

13. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nenechá.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EH z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ďalej len „smernica“, členské štáty majú zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa, a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

15. Podľa čl. 7 ods. 1 smernice majú členské štáty zabezpečiť v záujme spotrebiteľov a konkurentov existenciu adekvátnych a účinných prostriedkov na prevenciu neustáleho používania nečestných podmienok v zmluvách, ktoré predávajúci alebo dodávateľia uzatvárajú so spotrebiteľmi.

16. Podľa čl. 4 ods. 2 smernice, hodnotenie nekalej povahy podmienok sa nevzťahuje ani k definícii hlavného predmetu zmluvy ani na primeranú cenu a úhradu na jednej strane, ako aj tovar alebo služby dodávané výmenným spôsobom na druhej strane, pokiaľ tieto podmienky sú v jednoduchom zrozumiteľnom jazyku.

17. V spojených prípadoch C-240/98 až C-244/98, Océano Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero a Salvat Editores SA proti José M. Sánchez Alcón Prades, José Luis Copano Badillo, Mohammed Berroane a Emilio Vinas Feliú, Európsky súdny dvor konštatoval, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti. Právomoc súdu určiť z úradnej povinnosti, či je podmienka nečestná, znamená vytvoriť vhodné prostriedky na ochranu spotrebiteľa voči neprijateľným zmluvným podmienkam.

18. Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané a súdna prax ich môže judikovať so zreteľom na skutkové a právne okolnosti prípadu. Súdny členských štátov môžu judikovať, ktoré zmluvné podmienky sú nekalé (porov. C 237/02, Freiburger Kommunalbauten cit.: „Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované nato, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú.“).

19. V prejednávanej veci pri zúčtovaní poplatkov mohlo dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu, čo je zrejme z bodu

3.12 Všeobecných obchodných podmienok. V úrokových sadzbách produktov účinných od 01.01.2015 predložených žalobcom je uvedená úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu vo výške 28 %.

20. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že uplatnený úrok žalobcu vo výške 28 % ročne pri nepovolenom prečerpaní má povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa ust. § 53 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, keďže išlo o formulárovú zmluvu s vopred určenými podmienkami a nemožnosťou ich zmeny zo strany žalovanej.

21. Krajský súd v Trnave vo svojom rozsudku sp. zn. 10C 325/2014 zo dňa 13.08.2014 vo vzťahu k poskytovaniu odplaty bez zodpovedajúceho protiplneniu uviedol cit.: „V tomto prípade potom odvolací súd má jednak za to, že u podraďovania zmluvných podmienok pod režim ust. § 53 ods. 1 vety druhej O. z. a posudzovania toho, či sa týkajú hlavného predmetu plnenia, je namieste skôr reštriktívnejší (zuzujúci) výklad, keďže len ten zamedzí tomu, aby sa spod režimu zvýšenej ochrany normami spotrebiteľského práva vymaňovali aj podmienky, ktorých súvis s hlavným predmetom plnenia možno vybadať len vo všeobecnej rovine a ktoré často slúžia len organizačnému zabezpečeniu podnikateľskej činnosti toho, kto do zmluvného vzťahu so spotrebiteľom vstupuje, okrem toho však je tu nezanedbateľný tiež rozmer problému akcentovaný už súdom prvého stupňa, ktorým je to, že i pri posudzovaní následnej otázky prijateľnosti zmluvnej podmienky je takpovediac kľúčovým to, či konkrétne dojednanie predstavuje prínos pre obe strany spotrebiteľského vzťahu.

Korektné odpovede na obe takéto otázky mali povahu tzv. spojených nádob a prvá musela znieť tak, že podmienka spočívajúca v dojednaní práva banky (a povinnosti klienta) na poplatok za správu úveru sa hlavného predmetu plnenia vo vyššie opisovanom ponímaní priamo netýka, pretože hlavným predmetom plnenia je tu poskytnutie úveru (zo strany banky) a jeho splácanie (zo strany klienta), vedenie evidencie o priebehu čerpania a splácania úveru je logickou súčasťou podnikateľskej činnosti na poli bankovníctva, zahrnutelnou do odplaty za poskytnutie disponibilných finančných prostriedkov veriteľa dlžníkovi (rozumej do úrokov majúcich zohľadniť i tu diskutované obslužné činnosti bez toho, aby tieto bolo treba honorovať osobitne a tým zvyšovať celkovú cenu požičiavaných peňazí) a ak sa má hlavného predmetu plnenia týkať poplatok za správu úveru, bude sa ho týkať prakticky každá podmienka súvisiaca s tým, že tu ide o úver (ktorý príliš široký výklad ale zjavne je v rozpore s účelom úpravy, ktorým je zabezpečenie čo najväčšej novej ochrany spotrebiteľa). Odpoveď na druhú otázku potom v zhode so súdom prvého stupňa (nech aj týmto argumentujúcim bez priameho odvolania sa na tuzemské právo) bolo možné sformulovať tak, že kritériu prijateľnosti podmienky a rovnovážnosti práv a povinností strán spotrebiteľského vzťahu nezodpovedá podmienka o poplatku, ktorý nemá pre spotrebiteľa žiaden preukázateľný prínos a za ktorý sa mu nedostáva žiadneho protiplnenia, ale takéto podmienka slúži výlučne záujmu zmluvného partnera spotrebiteľa na maximalizácii zisku spojeného s existenciou zmluvného vzťahu.“

22. Okresný súd Bratislava vo svojom rozsudku sp.zn. 24C/76/2013 zo dňa 24.03.2013, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6Co/414/2013 zo dňa 11.05.2015 uviedol cit.: Podľa časti U, bod 19 VOP nevysporiadaný debetný zostatok na účte po zániku zmluvy je banka oprávnená sankcionovať debetnou úrokovou sadzbou ako pri nepovolenom čerpaní debetu na účte podľa sadzobníka. Podľa sadzobníka poplatkov Dexia banky Slovensko a.s., platného od 21.09.2009, sankčná úroková sadzba je 20% p.a.

Navrhovateľom uplatnený sankčný úrok vo výške 20% ročne má povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle §53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka, keďže v danom prípade išlo medzi stranami sporu jednoznačne o uzavretie spotrebiteľskej zmluvy, majúcej podobu formulárovej zmluvy s vopred určenými podrobnými podmienkami a nemožnosťou ich zmeny, bez možnosti žalovanej ovplyvniť znenie zmluvy, ak chce do zmluvného vzťahu vstúpiť. Ak je splnenie niektorej povinnosti zabezpečené v zmluve viacerými právnymi inštitútmi, je nevyhnutné v takej zmluve, ktorej obsah jedna strana nemá možnosť ovplyvniť, posúdiť primeranosť použitia viacnásobného zabezpečenia povinnosti, súd je k tomu v prípade spotrebiteľských zmlúv povolaný z úradnej povinnosti.

Pre prípad nesplnenia zmluvných podmienok si navrhovateľ uplatnil sankčný úrok vo výške 20 % ročne, ktorý predstavuje zmluvnú podmienku, zakladajúcu značný nepomer medzi právami a povinnosťami strán z hľadiska jej kauzy, t.j. ekonomického dôvodu vedúceho k zakotveniu do zmluvy, nie je ničím iným ako obchádzaním kogentného ustanovenia § 517 ods. 2 OZ o najvyššej prípustnej výške úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch. Vzhľadom na uvedené, takéto právo na zaplatenie úrokov z omeškania nemôže podľa názoru súdu požívať ochranu a návrh, ktorý je v súdnom konaní uplatnený nárok z tohto práva vzniknutý, musí byť súdom zamietnutý.

Výška sankčných úrokov sa nejaví byť podľa názoru súdu v súlade s dobrými mravmi ako spôsobom uplatňovania práva, zodpovedajúcemu požiadavkám ustanovenia §3 ods. 1 OZ, oprávnené možno odoprieť takému výkonu práva navrhovateľa právnu ochranu. Súd zamietol nárok navrhovateľa v časti

úrokov z omeškania, presahujúcich najvyššiu prípustnú zákonnú výšku, v zmysle § 517 ods. 2 OZ priznal navrhovateľovi príslušný úrok z omeškania, určený z dlžného debetného zostatku odo dňa nasledujúceho po dni odstúpenia navrhovateľa od zmluvného vzťahu.

23. Podľa ust. § 298 ods. 1 a 2 C.s.p. súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou

24. Predmetné ustanovenie obsahuje právnu úpravu doteraz upravenú v ustanovení § 153 ods. 3 a 4 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016. Táto úprava zostala v novej právnej úprave zachovaná aj napriek zavedeniu tzv. abstraktnej kontroly v spotrebiteľských veciach (§ 301a nasl. C.s.p.), t.j. súd môže aj v individuálnom spotrebiteľskom spore s účinkami inter partes vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve alebo v inom zmluvnom dokumente súvisiacim so spotrebiteľskou zmluvou. Takýmto tzv. iným zmluvným dokumentom súvisiacim so spotrebiteľskou zmluvou sú všeobecné obchodné podmienky, všeobecné zmluvné podmienky a pod.

25. Právna úprava súvisí so záväznosťou výroku rozsudku. Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu súd na základe takejto podmienky uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

26. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd aj s osvojením si dôvodov napadnutého rozhodnutia rozsudok vo výroku III postupom vyplývajúcim z ust. § 379 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

27. V odvolacom konaní nebol úspešný žalobca, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Naopak fakticky plne úspešná bola žalovaná, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 396 ods. 1 C.s.p.), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade si žalovaná náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, ani nevyčíslila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd preto v súlade s čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu a za použitia pomyselnej normy podľa čl. 4 ods. 2 Základných princípov C.s.p., podľa ktorej ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, môže súd rozhodnúť priamo tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).